

DEEL I

61 jaar later

640 v.Chr.
3e van de 8e maand (half oktober)

Jeruzalem

Nauwelijks hoorbaar schuifelden Caleb en Ruben door het huis van de koning. De twee dienaren van de koning droegen donkere mantels over hun witte gewaden. Ze slopen naar het licht aan het einde van de gang. Achter de hoek zou een bewaker moeten staan. Ze moesten hem voorbij om de slaapkamer van koning Anan te bereiken.

Ruben plaatste zijn hand tegen de koude stenen muur, schuifelde nog een beetje verder en gluurde behoedzaam om de hoek naar de bewaker. Hij fluisterde de ander in zijn oor: 'Het is inderdaad Obed.' Alles verliep volgens plan. Zonder Obed, hun neef, zouden ze nooit tot in de slaapkamer raken. De andere dienaren en bewakers in het complot waren belangrijk, maar Obed was de sleutelfiguur.

De broers liepen zo geruisloos mogelijk naar Obed. Die greep alert naar zijn zwaard, maar ontspande toen hij hen herkende en opende heel voorzichtig de deur. Ze kwamen in een gang met links en rechts toegangen tot de verschillende kamers van de koning. Obed sloot de deur weer en het werd donker. Iemand die hier nog nooit geweest was, zou de slaapkamer moeten zoeken en misschien ontdekt worden, maar als dienaren van de koning kwamen de broers hier bijna dagelijks. Ze wisten waar ze moesten zijn ...

Bij de slaapkamer van de koning aangekomen, opende Caleb heel langzaam de deur. Hij kraakte. Caleb hield in en wachtte. Alles bleef stil. De dienaar duwde de deur verder open en stapte de kamer in. Ruben bleef bij de ingang staan.

Caleb sloop richting het bed. In het vage licht van de maan kon hij de contouren ervan zien. Hij haalde zijn mes tevoorschijn en

sloop verder. Hij voelde zijn hart bonzen in zijn keel. Het lemmet van het mes werd klam van zijn zweet. De spanning gierde door zijn lichaam.

De dienaar voelde voorzichtig waar Anan lag en boog zich verder over het bed. Vreemd. Voelde hij wel goed? Op het moment dat hij tot zijn schrik beseftte dat het bed leeg was, sprong iemand hem op de rug. Caleb viel voorover op het zachte beddengoed.

Anan! Was de koning gewaarschuwd door de krakende deur?

Anan lag nu languit op hem en hield zijn armen stevig vast. Caleb probeerde zich los te wrikken en schopte met zijn benen, maar bereikte daar niets mee. Hij probeerde zich onder Anan uit te kronkelen ... zonder resultaat. In een wanhoopspoging gooide de dienaar zijn hoofd naar achteren en voelde dat hij iets raakte ... Anans neus wellicht. De greep op zijn armen verslaptte lang genoeg om een arm te bevrijden en zijn lichaam een beetje te draaien. Hij zwaaide het mes in een wilde beweging achter zich en voelde dat het vlees raakte. De druk op hem verminderde meteen, waardoor hij het mes dieper kon duwen. Anan gilde als een gewond varken. 'Caleb!' Geschrokken door de kreet kwam Ruben de kamer binnengestormd.

De koning tuimelde op de grond en Caleb plantte het mes in diens borst. Hij duwde zo diep hij kon en draaide het rond. Zijn hand werd vochtig. De koning bewoog niet meer.

Caleb stelde Ruben gerust. 'Het is in orde!'

Ineens hoorde hij rumoer bij de deur waar Obed zat en er flakkerde licht in de gang. Hun plan om ongezien te verdwijnen konden ze wel vergeten.

Ruben fluisterde: 'Bewakers! Vertrek, Caleb!'

Caleb zag in het licht van de fakkels dat zijn broer zijn zwaard trok en naar de ingang van de kamer liep.

'Ruben!' zei hij, maar hij wist dat Ruben tijd zou proberen te winnen voor hem. Dat was de afspraak. Hij liep naar het raam en stampte

met alle kracht die hij in zich had het houten traliewerk kapot. Terwijl hij naar buiten klom, hoorde hij gekletter van zwaarden. Hij keek om en zag hoe Ruben neergestoken werd door een grimmig uitzierende bewaker.

Caleb bevroor. Ze hadden allebei geweten dat dit kon gebeuren, maar de aanblik van zijn neervallende broer sneed door zijn ziel. In een opwelling maakte hij aanstalten om terug te gaan, maar Ruben keek hem nog eenmaal aan en riep met gebroken stem: 'Lopen!' Aangespoord door zijn broer sprong Caleb uit het raam en liep zo hard hij kon door de tuin. Zigzaggend ontweek hij donkere boomstammen. Hij hield het bebloede mes in zijn hand. Zijn aanvalswapen was een verdedigingswapen geworden.

Hij hoorde geschreeuw achter zich; hij werd gevolgd. Hij moest bij het tempelplein zien te komen en dan verder vluchten naar de Oostpoort. Volgens het plan zou hij door Nathanael, de dienstdoende bewaker, doorgelaten worden en zouden er paarden klaar staan. Eén paard was nu ook voldoende. Het beeld van zijn neervallende broer flitste door zijn gedachten. Hij voelde zich leeg ...

Caleb rende de trappen naar het tempelplein op toen hij struikelde. Het mes viel kletterend op de grond. Hij voelde snel met zijn handen naar het wapen, maar vond het niet onmiddellijk. Het geluid van rennende bewakers kwam dichterbij. Hij moest zonder het mes verder. De dienaar dwong zichzelf recht te staan en verder te lopen. Een vlammende pijn schoot door zijn linkerscheenbeen. De helft van de trap nog en dan was hij op het tempelplein.

Caleb liep het plein over, met de bewakers in zijn kielzog. Hij verbeet de hevige pijn. Dicht achter hem schalden orders. Hij moest nog even volhouden.

Daar ontwaarde hij de contouren van het poortgebouw. De vrijheid! Hij gilte: 'Open de poort!' Hopelijk had Nathanael genoeg tegenwoordigheid van geest om te bedenken dat er iets misgelopen was en deed hij het kleine poortje open.

Caleb spoorde zichzelf nog een laatste keer aan. Hij was nog maar enkele ellen van de poort verwijderd toen hij zag dat die potdicht zat. 'Nathanael!' brulde hij wanhopig.

Hij rammelde aan de poort, maar er kwam geen beweging in. Nathanael was er niet. Caleb zat in de val. De gesloten poort voor hem, de bewakers achter hem. Hij zou in de handen van de koningsgezinde bewakers vallen, maar niet als een lafaard en niet zonder zijn broer gewroken te hebben.

In het licht van de toortsen zagen de aanstormende bewakers de dienaar die koning Anan vermoord had op zich afkomen. Hij liep naar de voorste bewaker en deed een poging diens zwaard te grijpen. De man liet dat niet gebeuren en stak in een reflex de dienaar in de buik. Daarna trok de bewaker zijn bebloede zwaard langzaam terug. Een tel later zakte de man voor hem door zijn knieën en viel voorover op de grond.

Aan de andere kant van de poort waren wegstervende hoefslagen te horen.